

Ив. Вазовъ

Размирни дни.

I.

Ѣше 1876 година, априль 23.

Азъ пѣтувахъ съ талига изъ Стремската долина по посока на Срѣдна-Гора.

Въ селото, което оставихъ, нѣмаше възстание. Бунтътъ прибѣрза съ десетина дена преди срока и тая преждевременность причини първото смайване, първото колебание. Турската власть, която досега присторено дрѣмѣше, реши да действува и хвана да лови. Двама конници пристигнаха (въ Сопотъ) отъ Карлово за мене. . . Опасността бѣше неминуема. Презъ нощъта единъ приятель ми достави тескере (пѣтенъ листъ) на мое име и съ невѣрни очертания. Азъ бѣгахъ слѣпешката къмъ Пловдивъ, безъ да знамъ, какво ме очаква тамъ.

Макаръ че тоя день имаше пазаръ въ ближния градъ, но селяни изъ пѣтя се не срѣщаха. По всичката дължина пѣтътъ бѣше пустъ и мъртъвъ. Никакъвъ прашецъ отъ кола не се вдигаше, никакво добиче или човѣкъ не се мѣркаше по него. Понѣ-